

L'OPINIÓ

BARCELONA NO VOL CAP BASTILLA

Pesa sobre la nostra ciutat una tràgica condemna. Després del sinistre Montjuïc, universalment conegut a primers de segle com el lloc de tortura dels homes d'idees avançades de la nostra terra, ve la fama mundial tenebrosa de les lleis de fugues que taquen de sang totes les consciències honrades dels barcelonins. Ara sembla que es vol tornar al règim de la Bastilla i convertir en endèmica la plaga vergonyosa dels homes empresonats, governativament, setmanes i mesos i anys, per les seves idees. Ja n'hi prou!

Cal, és indispensable reaccionar contra aquest nou intent. La presó de Barcelona torna a ésser estatge de detinguts polítics no sotmesos a procés. Avui són uns homes d'idees comunistes, com demà seran uns altres d'idees catalanistes o republicanes o anarquistes. Avui són uns homes per idees polítiques com demà ho seran uns altres homes per actuacions sindicals. El sistema que s'aplica és el mateix. En un país ple de lleis repressives de les idees i de les actuacions ideològiques, es considera que encara l'autoritat i els privilegis que defensa no estan prou protegits. I un home, sense faltar a cap llei, és empresonat, és perseguit, és vexat, perquè té una ideologia determinada. El pensament no delinqueix. Aquesta conquesta de la civilització no existeix a casa nostra. El pensament, aquí, no delinqueix, però és castigat.

I bé. Barcelona vol ésser, té dret a ésser una ciutat civilitzada, normal, respectada a tot el món pel seu prestigi propi sense cap ombra de llegendes tràgiques. A Barcelona, a tots els

barcelonins, ens repugna i ens revolta veure com pesa damunt nostre l'estigma de no poder viure dintre una llibertat ordenada. I aquest estigma és immerescut perquè a la nostra ciutat no s'ha assajat, encara, per les autoritats que la governen, la pràctica del sistema de govern, general a tots els pobles civilitzats, de fer complir la llei a tothom, començant, naturalment, per les pròpies autoritats.

La responsabilitat de l'estigma que pesa damunt Barcelona cau de ple sobre el govern i sobre les autoritats. Però els barcelonins contrauríem també, una responsabilitat evident, si no demostréssim d'una manera digna, cívica, conscient i forta la nostra protesta i la nostra repulsa. Cal fer sentir al Govern, si ell és el responsable, o bé a les autoritats barcelonines, si la responsabilitat correspon a aquestes, que repugna a la nostra condició d'homes civilitzats i amants del prestigi de la nostra ciutat que continuï la pràctica inhumana dels empresonaments governatius. Nosaltres, els ciutadans de Barcelona, sabem conviure enmig d'una amplíssima varietat d'idees. Ens considerem amb el dret d'ésser respectats pels Governos i per les autoritats. I és una ofensa greu als nostres drets i als nostres sentiments d'homes lliures que a Barcelona, a l'any 1930, hi hagi una Bastilla.

Cal, per tant, que la premsa barcelonina, els Ateneus, les societats culturals, polítiques, esportives, les Corporacions ciutadanes, els Sindicats obrers, tots els barcelonins en general facin sentir la seva veu franca i clara.

Prou Bastilla! Ningú no deu fixar-se en la ideologia dels detinguts. Els que això fessin tindrien ànima d'inquisidors. Es tracta d'uns conciutadans nostres i un abús de poder comès amb ells repercuteix sobre tots nosaltres i sobre la ciutat.

Si els partits polítics creuen que han de mantenir una col·laboració amb un govern i unes autoritats que practiquen una persecució per les idees, allà ells amb la seva responsabilitat. Nosaltres, com a ciutadans, complim el nostre deure i, dirigint-nos al Govern i a les autoritats, els diem que fereix la nostra dignitat ciutadana l'existència d'homes empresonats per les seves idees, no sotmesos a cap procés. I que protestem d'aquest fet impropri d'una ciutat i d'un país civilitzat.

Ciudadà: El Sometent deu ésser desarmat; el Cos de Mossos deu ésser dissolt i depurades les responsabilitats en què hagin incorregut els seus membres.